

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **D.P. B.**, st. přísl. Vietnamská, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s. se sídlem v Brně, nám. 28. října 1898/9, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2016, č.j. MV-77324-4/SO-2016, ve věci povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou soudu dne 11.8.2016 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2016, č. j. MV-77324-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9.12.2015, č. j. OAM-25443-15/DP-2015, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce namítá, že správní orgány nesprávně posoudily žalobcův statut podnikatele, když vycházely pouze z výsledku žalobce.
- 2) Žalobce namítá, že jeho výslech je zatížen pochybností o jeho správnosti. Upřesňuje, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahují informace, v jakém jazyce byl výslech veden a zda byl přítomen soudní tlumočník.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 10.11.2016 č. j. MV-77324-7/SO2016 vyjádřila nesouhlas s tím, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení. Dále uvedla, že výslech žalobce je věrohodným důkazem. Závěrem žalovaná odkázala na žalobou napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s.")] a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 3.8.2015 byla správnímu orgánu I. stupně podána žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Součástí správního spisu je sdělení PČR ze dne 11.9.2015, č. j. KRPT-195194-1/ČJ-2015-070026 o provedení pobytové kontroly, předvolání k výsledku ze dne 12.10.2015, č. j. OAM-25443-8/DP-2015, usnesení o ustanovení tlumočníka ze dne 23.10.2015, č. j. OAM-25443-9/DP-2015. Správní spis dále obsahuje protokol o výsledku žalobce ze dne 23.10.2015, č. j. OAM-25443-11/DP-2015 a následnou výzvu k seznámení se s podklady, na niž žalobce reagoval dostavením se ke správnímu orgánu prvního stupně, a to dne 1.12.2015 (protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí č.j. OAM-25443-15/DP-2015). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9.12.2015 č.j. OAM-25443-15/DP-2015 byla žádost žalobce zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 22.12.2015 odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.

Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Žalobce v podané žalobě prvořadě namítl nesprávné posouzení žalobcova statutu podnikatele. Krajský soud k tomuto uvádí, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ. Podle ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) je podnikatelem ten, kdo samostatně, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost vykonává výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Žalobce však při výslechu dne 23.10.2015 mimo jiné uvedl, že nemá vlastní provozovnu, záleží na zakázkách, kam ho pošlou. V současné době vykonává práce pro společnost ArcelorMittal v Ostravě-Kunčicích. Jeho běžná pracovní doba je od 6 do 17 hod. Práci na pracovišti mu přiděluje mistr, který provedení práce následně kontroluje a eviduje také jeho docházku do práce. Žalobce dále uvedl, že ke své činnosti nevyužívá vlastních prostředků a náradí, tyto jsou zajištěny společností ArcelorMittal, stejně jako materiál. Odměnu za vykonanou práci dostává prostřednictvím vietnamského kamaráda, kolegy, který se stará o finance. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalované, že žalobce na základě výše uvedeného nesplňuje podmínky pro prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání, když žalobcem popsané skutečnosti nenaplnují podmínky ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku, jimiž je výkon výdělečné činnosti samostatně, na vlastní účet a odpovědnost, soustavnost této činnosti, přičemž účelem je dosažení zisku, a to živnostenským nebo obdobným účelem. Žalobcem popsané skutečnosti naopak naplňují několik typických znaků tzv. „švarc systému“ tedy situací, kdy osoby, které vykonávají pro zaměstnavatele běžné činnosti, nejsou jeho zaměstnanci, ale vystupují jako podnikatelé. Uváděný „švarc systém“ se vyznačuje obecnými znaky jako je vztah nadřízenosti a podřízenosti, užívání zaměstnavatelových pracovních nástrojů, vystupování jménem zaměstnavatele, pravidelnou a stejnou odměnou, prací pro jednoho zaměstnavatele, pravidelně stanovenou pracovní dobou, přičemž tyto nemusí být splněny kumulativně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS - ze dne 15.2.2017, č.j. 1 Ads 272/2016 - 53). Krajský soud k tomuto dále uvádí, že smyslem a účelem ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není pouze formální zapsání se do příslušného rejstříku, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, ale skutečný výkon v povolení uvedené činnosti, v nyní posuzované věci konkrétně podnikání (srov. rozsudek NSS ze dne 27.12.2011, č.j. 7 As 82/2011 – 81). Krajský soud proto na základě výše uvedeného tento žalobní bod neshledal důvodným.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že jeho výslech je zatížen pochybností o jeho správnosti. Upřesnil, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje informace, v jakém jazyce byl výslech veden a zda byl přítomen soudní tlumočník. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí, když správní orgán I. stupně k provedení výslechu žalobce ustanovil tlumočníka, a to usnesením ze dne 23.10.2015, č. j. OAM-25443-9/DP-2015, který se výslechu žalobce fakticky účastnil, jak je zřejmé z protokolu o výslechu žalobce ze dne 23.10.2015, v němž je uvedeno, že další osobou přítomnou výslechu je tlumočník N.C. Dále protokol obsahuje poučení žalobce, které mimo jiné obsahuje i žalobcův souhlas, aby byl výslech veden v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka z vietnamského jazyka, s jehož ustanovením žalobce výslovně souhlasil, neboť se jednalo o tlumočníka, kterého si v souladu s ust. § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů žalobce obstaral na vlastní náklady. Žalobce porozumění poučení stvrdil svým podpisem. Nad to krajský soud uvádí, že každá strana protokolu o výslechu žalobce obsahuje mimo jiné podpis žalobce a tlumočníka včetně jeho razítka. Krajský soud na základě s ohledem na výše uvedené uzavírá, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, když v protokolu o výslechu žalobce je jednak uvedeno, že výslech byl veden v jazyce vietnamském a za druhé je z něj zřejmé, že byl přítomen

tlumočník. Krajský soud na základě uvedeného považuje žalobcův požadavek na opakované uvedení informace, v jakém jazyce byl výslech veden, a to přímo v rozhodnutí správního orgánu za zcela irelevantní. Krajský soud proto ani tento žalobní bod neshledal důvodným.

Na základě shora uvedeného neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalované, která měla ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak podle obsahu soudního spisu jí žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. října 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu